

När sardinlådan ÄR ÖPPNAD

Ja, ni förstår vad jag menar. Den nyöppnade och fina sardinlådan har tagits in till en middag och bara en

eller två sardiner har gått åt. Och så kommer det främmande dagen därpå och då kan man inte gärna servera en konserv, som ej är nyupptagen. Vad göra? Vi föreslå då, att ni trollar till något annat med sardinen. T. ex. *maskerade sardiner* (se bilderna). Mycket gott! Eller rör smör mjukt, och smaksätt med senap och salt och på fyrkantiga brödkivor. Halvera sar-

dinerna, tag ut benet och lägg en halva snett över varje skiva och hackat hårdkokt ägg på sidorna. Eller lägg en halv sardin på en smal smörbestruken brödskiva, lägg ut dessa som

strålar på ett runt fat och lägg hårdkokta ägghalvor emellan. Ägghalvorna fylla med blandat äggula och majonnäs och senap. Eller om ni har något ris kokt, så smaksätt det med curry, lägg det i en topp på ett fat, ställ sardinerna runt riset och håll varm sardinolja över.

Maskerade sardiner.

Värm sardinerna i sin olja (bild 1), krydda med salt och peppar och citronsaft. Lägg sardinerna på ett litet varmt eldfast fat, håll sardinoljan i en panna, red med 1 msk. mjöl och 2 äggulor samt håll såsen över sardinerna (bild 3), sedan man rivet parmesanost över dem (bild 2). Garnera med små kru-tonger om ni vill.

S. M.

verkligen inte att det var ert fönster — jag trodde att det var Tom... jag menar, husägarens! Har ni något emot att ropa på honom!

Den gamla damens ansikte var ett studium. Patricia såg att hon rörde läpparna, men de ljud hon utstötte, voro fullkomligt obegripliga.

»O, jag besvär er — gå in, bästa fru Brent!» bad Patricia. »Ni för-

22

nödortigt klädd. »Vad har hänt?» frågade han. Det morotsröda håret flammade som en stoppsignal.

»O, förlåt mig, men — men — jag tror taket läcker i villan där jag ligger», jämrade sig Patricia.

Han betraktade henne med öppet misstroende. »Hur vet ni att det läcker?»

»Hur jag vet det? Jag tyckte jag kände det.»

»Men det är omöjligt», svarade han. »Jag vet det, för jag är arkitekt och har både ritat huset och besiktigat det.»

»Så förfärligt lugnande! Ja god natt då!» Och hon försvann in till sig igen.

Det var ljusan dag när Patricia vaknade, utsövd och vid ett strålände humör. Hon rynkade på sin lilla näsa när hon tänkte på att hon drömt om Robert Cramer...

Med ett skutt var hon ur sängen och ilade först till fönstret för att dra undan gardinerna. Himlen var molnri och lovade en gudomlig dag. Trädgårdar vart hon såg och gröna höjder vid horisonten. Någonstans gol en tupp — det lät som en jubelfanfar.

Patricia dansade till det läckert gröna badrummet för att börja dagen med en dusch. Men hur hon än letade, kunde hon icke finna den kran, som satte duschen i funktion. Då kom hon ihåg att Tommy Moore ritat huset. Verkligen tur att ha en så nyttig granne!

Hon var i nästa ögonblick på väg till grannvillan, i sin lätta sommarkläanning. Hon fattade posto under vardagsrummets fönster, kallade försiktigt: »Tommy!»

Han såg ut som ett åskmoln när han kom fram till fönstret. Hon lade fingret på läpparna och tecknade att han skulle komma ut. När han öppnade stod hon på trappan.

»Jag kan inte hitta någon kran!» viskade hon.

»Kran? Varför skall ni hitta en kran?»

»Jag måste väl ha en kran att vrida på när jag skall sätta duschen igång», sade hon förebrående. »Och det finns ingen! Jag har letat som efter en knappnål, men jag kan inte hitta den! O, följ med mig tillbaka, är ni snäll, och visa var den sitter! Det är ju ni som har ritat huset.»

Han höjde bägge händerna, som om han ville fatta om hennes hals och klämma till. Därpå sänkte han dem åter, resignerat, och följde med henne. När de kommit in i det sjögröna badrummet satte han kurs på en lavendelfärgad badhandduk, som dolde duschkranen, och lät vattnet forsa för full maskin.